

[Grøndahl.]

turligvis stemme imod selve lovforslaget, mens vi kan stemme for de af venstre og de konservative stillede ændringsforslag, da de dækker vor egen opfattelse vedrørende det princip, som tjenestemændene kan kræve fulgt ved lønfastsættelse i henhold til lønningsloven af 1958.

Finansministeren (Hans R. Knudsen):

Jeg takker udvalgets flertal for tilslutningen til lovforslagets gennemførelse og til gennemførelse uden ændringer i det forlig, der blev opnået under forhandlingerne med centralorganisationerne og Danmarks Lærerforening. Allerede ved første behandling understregede jeg, at man ikke kunne ændre i det resultat, der var opnået under forhandlingerne, uden at det i hvert fald ville få til følge, at forudsætningerne for den opnåede enighed var bristet.

Når venstre og de konservative nu stiller ændringsforslag til dette forlig, gående ud på, at forliget helt tilsidesættes og der i stedet for det, jeg har foreslået, skal ydes yderligere 9 overenskomstillægsportioner, ja, så kan jeg i hvert fald kun tage det som udtryk for — og det er også kommet frem i eftermiddag ved udtalelser af de ærede medlemmer hr. Viggo Hauch, hr. Baagø og hr. Grøndahl — at de tre partier i hvert fald tiltræder, at der i den nuværende situation sker en forbedring af tjenestemændenes lønforhold — og en forbedring inden for den beløbstørrelse, jeg har foreslået.

Jeg må vel gå ud fra, at også de to oppositionspartier nu er enige i, at tjenestemændenes krav ikke helt har kunnet afvises; så er der egentlig kun det problem tilbage, om folketinget skal føje yderligere 9 portioner overenskomstillæg til de 40, som vel at mærke hele finansudvalget for 1 år siden gav tilslutning til, eller man skal foretrække at lægge hovedvægten på, at netop det, der i fjor blev fastlagt for de kommende to år, ikke ændres inden for denne periode, og i stedet for gennemføre forbedringer, således som jeg har foreslået

det, fortrinsvis gennem revision af stedtillægsordningen og ydelse af feriegodtgørelse. Jeg synes i hvert fald, det er en god ting, at vi er nået dertil — jeg havde ikke helt det samme indtryk ved første behandling — at også oppositionspartierne har erkendt, at der er grundlag for at forbedre tjenestemændenes lønmæssige stilling inden for disse to år, hvor lønrammen var fastlagt.

Jeg har af flere grunde foretrukket, at det ikke blev over overenskomstillægsportioner, denne forbedring skete, bl. a. fordi det, jeg har foreslået, indebærer færre konsekvenser end den af mindretallet foreslåede ændring. De ærede medlemmer hr. Viggo Hauch og hr. Baagø, som taler så stærkt om konsekvenser, burde vist have undersøgt de konsekvenser lidt nøjere, det ville have, hvis man valgte at forhøje antallet af portionerne i stedet for at finde frem til andre og vel mere berettigede forbedringer for tjenestemændene.

Jeg har i den foreliggende situation fundet det rimeligt, at det netop blev stedtillæggene, hovedvægten blev lagt på, og jeg skal gerne her understrege, hvorfor jeg har ment dette. Først og fremmest er det, fordi stedtillæggene stadig væk er blevet en mindre og mindre portion af bruttosluttlønnen. Man kan naturligvis diskutere, om vi fremover skal bevare stedtillægsordningen. Jeg tror ikke, man uden videre her kan drage sammenligning med ophævelsen af zonegrænserne for folkepensionister og andre. Hvis vi ser på den stedtillægsordning, der gælder for tjenestemændene, og som jeg stadig væk ikke mener man kan komme bort fra, vil vi se, at i 1931 udgjorde stedtillægget indtil 13-14 pct. af bruttosluttlønnen, medens det efterhånden er sunket ned til at udgøre omkring 5-6 pct. af bruttosluttlønnen. Stedtillægget vil efter min mening stadig være velbegrundet, ikke mindst under hensyn til den forskel, der fra sted til sted er i tjenestemændenes udgifter, fortrinsvis deres udgifter til de kommunale skatter. Dertil kommer den fordel, som det efter min op-